

Fanchon Pradalier-Roy

SĂ ÎNȚELEGEM ASTROLOGIA

Traducere de
Mihnea Columbeanu

CUPRINS

Introducere	9
PARTEA ÎNTÂI: BAZE ȘI IPOTEZE	15
Capitolul 1: Astrologia în istoria științelor și a cunoștințelor	17
<i>Astrologia de la apariția scrisului încoace – Astrologia în leagănul culturii occidentale – Apariția viziunii carteziene și mecaniciste asupra lumii – Noua paradigmă a gândirii științifice contemporane – Astrologia altor civilizații – Locul astrologiei la începutul acestui secol – Procesul nedrept intentat astrologiei – Perspective</i>	
Capitolul 2: Fundamentele mitologice ale astrologiei	34
<i>Ceea ce e jos este la fel ca și ceea ce e sus – Miturile și structura spiritului omenesc – Povestiri despre originile noastre – Microcosmosul e similar cu macrocosmosmul – Mitologia și apariția principiilor: genealogia celestă</i>	
Capitolul 3: Karma și destinul	47
<i>Secretul originilor noastre: reîncarnarea sufletului? – Genealogia terestră: tragedia lui Oedip – Destin și karma: lege a cauzalității, sau lege a echilibrului? – Reîncarnarea – o imagine simplificată a destinului sau a karmei – Momente sacre: nașterea și moartea – O triplă natură legată de o origine cosmo-biologică</i>	
PARTEA A DOUA: COMPOZIȚIA ȘI STRUCTURA LIMBAJULUI ASTROLOGIC	65
Capitolul 4: Cele trei niveluri de referință	67
<i>Primul nivel: bolta cerească – Al doilea nivel: sistemul solar – Al treilea nivel: pământul</i>	

Capitolul 5: Zodiacul sau spiritul astrologiei 73
Zodiacul astronomic – Astronomia de poziție și zodiacul tropical – Precesiunea echinocțiilor – Zodiacul simbolic – De ce douăsprezece, și nu șapte sau zece? – Gen, element, mod – Drumul zodiacului – Concluzie

Capitolul 6: Planetele, sau sufletul astrologiei 87
O dublă dimensiune, fizică și metafizică – Astronomia planetelor – De la astronomie la astrologie – Simbolistica planetară: cum funcționează? – Cele trei principii vitale și reprezentările planetare – Simbolurile planetare – Organizarea planetelor după trei tipuri de funcții – Dimensiunea holistică a astrologiei și a planetelor

Capitolul 7: Casele cerului, sau corpul astrologiei 111
Reperarea terestră în case – Cum se calculează casele? – Semnificația caselor – Ce reprezintă Ascendentul? – Legătura dintre zodiac, planete și case

Capitolul 8: Crucile și arborele astrologic al vieții, sau structura astrologiei 124
O structură în cruce – Geometria și metafizica formei de cruce – Dimensiunea psihologică a crucii – Organizarea celor trei cruci în zodiacul arhetipal – Crucea și succesiunea celor patru elemente – Armonie și dizarmonie: aspectele – Organizarea crucilor într-un arbore astrologic al vieții – Portret în trei dimensiuni – Interpretarea arborelui astrologic al vieții – Sinteză: inima copacului – Sensul ascuns: rădăcina copacului – Parcursul – Legături cu alte limbaje simbolice – Cele trei cruci ale Golgotei

PARTEA A TREIA: ÎNTREBUINȚĂRILE ASTROLOGIEI 141

Capitolul 9: A trăi în ritmul ciclurilor 144
Noțiunea de ciclu, bazată pe luminarii – Douăsprezece luni, ca și cele douăsprezece semne ale zodiacului – Ora în cadran – Șapte zile, ca și cele șapte planete – Derularea săptămânilor – Vârstele vieții – Marele ciclu de 500 de ani – Jocul celorlalte cicluri – Cum se studiază și se traduce semnificația unui ciclu – Semnificațiile planetelor –

Interpretarea ciclurilor Jupiter/Pluton, Saturn/Pluton și Jupiter/Saturn

Capitolul 10: Dimensiunea metafizică	166
<i>Marile întrebări metafizice – Nu există hazard: transcendentalul și evenimentele ne călăuzesc – Suferința nu e o fatalitate, ci un semnal de alarmă – Violența este o provocare la înțelegere – Frica e contingentă altor dezechilibre – O atitudine morală față de viață și demnă față de moarte – Determinism și liber arbitru – Filosofia conștiinței și a sensului – Lectura metafizică a diagramei cerului și previziunile</i>	
Capitolul 11: Dimensiunea psihologică	179
<i>Structura arhetipală a psihicului – Lectura astrologică a unei teme individuale – Studiul temei natale – Un demers experimental permanent – Hazardul întâlnirilor și proiecțiile – Funcționarea și evoluția arhetipurilor și ale astrologiei</i>	
Capitolul 12: Întrebuințările sociale ale astrologiei	194
<i>Consultația – Formarea și validarea – Reconcilierea celor două ramuri: ezoterică și exoterică – Perspective: cercetare și interdisciplinaritate – În loc de concluzie</i>	
Mulțumiri și recomandări bibliografice	200
<i>Publicațiile de la Univers-site</i>	
Lista tabelor	202
Bibliografie	203
<i>Colecția «Astrologie» la Editura Rocher</i>	

1

ASTROLOGIA ÎN ISTORIA ȘTIINȚELOR ȘI A CUNOȘTINȚELOR

Astrologia de la apariția scrisului încoace

Oricât de departe în trecut ne-am întoarce, găsim mereu astrologia prezentă în istoria cunoașterii. Printre primele scrieri cunoscute, în civilizația orașelor mesopotamiene care a înflorit în valea dintre Tigru și Eufrat între mileniile VI și III înainte de Iisus Christos, un veritabil tratat de astrologie consemnează pe tăblițe de argilă cunoștințele epocii, bazate pe observații privind Luna, Soarele și cele cinci planete vizibile și cunoscute în acea perioadă. Au mai apărut și primele calendare lunare, care împărțeau anul în douăsprezece luni, ziua în douăsprezece ore, și săptămâna în șapte zile (câte o zi pentru fiecare planetă, inclusiv Soarele și Luna. Preoții, care consultau cerul de pe zigguratele lor – turnuri piramidale construite din cărămizi de lut uscat – erau în același timp astronomi, astrologi, medici și „ghicitori“ (cu alte cuvinte, intermediari între divinitate și oameni).

Ce înseamnă „divinitatea“? Este vorba de intenția transcendențială pe care oamenii au căutat-o dintotdeauna dincolo de realitatea perceptibilă a tuturor lucrurilor. Divinul este acela de la care se așteaptă răspunsurile privitoare la „de ce“-ul existenței omenești, față de comentariile care sunt mai ușor de descris și de descifrat. De ce un lucru funcționează într-un anumit fel și nu în altul, și care e sensul vieții pe Pământ și al existenței noastre omenești? Iată numai câteva dintre întrebările cărora oamenii au încercat dintotdeauna să le răspundă, și pentru care au dat mai multe răspunsuri succesive, cu mai multă sau mai puțină bucurie.

Înainte de a proiecta divinitatea asupra unui singur Dumnezeu, cum aveau să facă ulterior cele trei religii mono-teiste, oamenii din acele civilizații au exprimat-o prin intermediul

Respect pentru oameni și cărți

mai multor zei și zeițe ale căror aventuri mitice erau pline de semnificații și transpuneau un întreg parcurs inițiativ, o adevărată artă de a trăi, de a reuși, de a ajunge, dacă nu la fericire, cel puțin la o exprimare deplină a sinelui. Mitologia, după cum se știe de când a explorat-o psihologia, în secolul al XIX-lea și, apoi, în secolul XX, este expresia formațiunilor psihice care-i activează și-i pun în mișcare pe oameni. Astfel, astrologia era asociată cu o observare exterioară, obiectivă, a cerului (partea astronomică) și cu o lectură simbolică a lumii, prin mijlocirea miturilor.

În Egipt, la apogeul civilizației faraonice, astronomia, legată de diversele culte ale zeilor și ale zeițelor, ocupa un loc de mare cinste și prezida orientarea piramidelor. Soarele însuși era venerat, iar învățămintele preoților includeau studiul ciclurilor, pe care preoții le știau de la zeul Thot, numit ulterior, de greci, Hermes Trismegistul (cel de trei ori înțelept, de trei ori mare). Ermetismul este baza comună a cunoștințelor astrologice și alchimice care sunt strâns legate între ele și a căror expresie se regăsește în celebra „Tablă de smarald” – text misterios, atribuit conform legendei lui Hermes și gravat pe o tăbliță de smarald găsită în mormânt, între mâinile lui:

„Ceea ce este jos e asemenea cu ceea ce este sus: ceea ce e sus este asemenea cu ceea ce e jos, pentru a forma miracolul unui singur lucru.”¹

Se mai găsește acolo și o expresie de pe frontispiciul celebrului templu din Delphi (una dintre cele șapte minuni ale lumii), cu maxima: „Cunoaște-te pe tine însuți, și vei cunoaște universul și pe zei”, devenită ulterior: „Microcosmul este alcătuit după chipul și asemănarea macrocosmului” – altfel spus, ceea ce e infinit de mic este aidoma cu ceea ce este infinit de mare. Aceasta înseamnă că omul (microcosmosul) reflectă universul întreg (macrocosmosul), și invers. Omul este așadar un univers în miniatură, iar Universul, la rândul lui, seamănă cu un imens organism, înzestrat cu viață și cu spirit, asemenea omului.

---

¹ Hermes Trismegistul, «*La Table d'émeraude*», („Tabla de smarald”), Les Belles Lettres, 1995, pag. 43. (n.a.)

Astrologia în leagănul culturii occidentale

Din Egipt, aceste cunoștințe cu valoare inițiatică (predate de preoți printr-un proces lent, ritualic, și pe un parcurs presărat cu obstacole și încercări grele pentru învățăcei), s-au răspândit în jurul întregului bazin mediteranean, prin intermediul unor spirite luminate. Moise, care după toate probabilitățile fusese inițiat de preoți la fel ca un faraon, s-a bazat fără îndoială pe această înțelepciune pentru a iniția monoteismul și a-l propovădui poporului său, primind de la Dumnezeu Însuși, pe Muntele Sinai, Tablele Legii. Pitagora a învățat de la preoții din templele egiptene vreme de peste douăzeci de ani, după care a fost luat prizonier de babilonieni, învingători ai egiptenilor. În timpul celor doisprezece ani petrecuți în captivitate, s-a inițiat în artele divinatorii, alături de magii babilonieni, moștenitori ai învățaturii străvechilor magi chaldeeni. Aceste cunoștințe aduse în Europa de Pitagora (de la care nu au mai rămas între timp decât descoperirile matematice, deși spiritul său îmbrățișa mai multe științe) și fără îndoială de alți înțelepți, cum ar fi Thales, s-au stabilizat în Grecia, în epoca de aur a culturii elene, cu șase sute de ani înainte de Iisus Christos. Același lucru s-a întâmplat cu Platon și întreaga artă a filosofiei, pe de o parte, iar pe de altă parte în școlile Misterelor (dintre care cele de la Eleusis, în apropiere de Atena), unde se predau secretele vieții și ale morții. În aceste mistere, mitologia ocupă un loc foarte important. Or, mitologia greacă, romanizată ulterior (cel puțin la nivelul numelor), ne vorbește ca din întâmplare despre toate planetele sistemului solar: Marte, Venus, Mercur, etc.

Claudiu Ptolemeu, matematician și geograf de origine greacă, stabilit la Alexandria, a realizat în treisprezece volume o sinteză a cunoștințelor astronomice din vremurile lui. Partea astrologică este inclusă în „Tetrabiblie“, apărută cu o sută patruzeci de ani înainte de Iisus Christos.¹ Acest sistem astronomic, numit „al lui Ptolemeu“, care a rămas valabil timp de peste o mie șapte sute de ani, până la Copernic (1543), consideră că Pământul este centrul lumii, consemnează calendarele solare și lunare și mișcările celor cinci planete cunoscute și

---

¹ Ptolemeu, *«Le Livre unique de l'astrologie»* („Cartea unică a astrologiei“), Nil / Laffont, 2000. (n.a.)